

Sygn. akt **II W 76/15**

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 maja 2015r.**

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Agata Grzesiak

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 14/05/2015

sprawy:

Z. M.

s. J. i M.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że

w dniu 2014-01-27r. w B. będąc właścicielem pojazdu wbrew obowiązkowi nie udzielił (...) odpowiedzi na skierowane do niego pismo w dniu 2014-01-03 z zapytaniem, kto w dniu 2013-12-28 o godzinie 22:44:50 w miejscowości M. kierował pojazdem mechanicznym o nr rej. (...) i popełnił wykroczenie w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw (Dz. U. z 2007r. Nr 109, poz. 756 ze zmianami) w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. (...) (tj. Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 ze zmianami)

1. uznaje obwinionego Z. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 96 § 1 kw i art.24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 250,00 (dwieście pięćdziesiąt) złotych;

2. na podstawie art. 118§1 kpw i art. 119 kpw oraz art. 627 kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 130,00 (sto trzydzieści) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II W 76/15

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2013 r. o godz. 22:44 w miejscowości M. fotoradar zarejestrował pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), którego kierowca przekroczył prędkość o 35 km/h w terenie zabudowanym. Jak ustalono właścicielem pojazdu jest obwiniony Z. M..

W dniu 03 stycznia 2014 r. (...) Gminy B. zwróciła się do obwinionego o wskazanie kto kierował samochodem M. (...) w momencie popełnienia wykroczenia.

Obwiniony nie wskazał osoby kierującej należącym do niego samochodem M. (...), w związku z czym nałożono na niego mandat karny zaoczny nr (...) za czyn z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 PoRD.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- dokumentacji (...) Gminy B. wraz z załącznikami (k. 4 – 21)

Obwiniony Z. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i wyjaśnił, iż w odpowiedzi na wezwanie (...) Gminy B. zwrócił się o informacje w jakim charakterze występuje w prowadzonym postępowaniu i nie wskazał oraz nie podał danych personalnych osoby, która kierowała pojazdem w dniu 28 grudnia 2013 r. W odpowiedzi otrzymał mandat karny zaoczny, którego przyjęcia odmówił.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego (k. 50)

Sąd zważył co następuje:

Postawa obwinionego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia nie może zasługiwać na aprobatę Sądu. Złożone przez obwinionego wyjaśnienia, jakkolwiek spójne i logiczne, stanowią przyjętą przez niego linię obrony i nie mają wpływu na sprawstwo zarzucanego obwinionemu czynu z art. 96 § 3 kw. Obwiniony zignorował wezwanie pomimo, że jako funkcjonariusz Policji znał obowiązującą w tym zakresie procedurę.

Przepis art. 96 § 3 kw jest usankcjonowaniem obowiązku wynikającego z dotychczasowego przepisu o charakterze porządkowym, zawartego w treści art. 78 ust. 4 PoRD, w którym ustawodawca stwierdza, że właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Sąd Najwyższy słusznie zauważył, że o charakterze art. 78 ust. 4 PoRD decyduje jego powiązanie z ruchem drogowym. Związany jest z porządkiem ruchu na drogach, bo dotyczy możliwości ustalenia, kto kierował danym pojazdem lub był jego użytkownikiem. Konieczność zidentyfikowania kierowcy może mieć także związek z bezpieczeństwem ruchu, np.: w celu ustalenia, czy osoba, która kierowała pojazdem, miała wymagane uprawnienia (zob. postanowienie SN z dnia 29 czerwca 2010 r., I KZP 8/10, OSNKW 2010, nr 9, poz. 76, z aprobuską glosą R.A. S., OSP 2010, z. 12, poz. 127). Ponieważ w treści komentowanego przepisu ustawodawca użył określenia "pojazd", nie precyzując jego rodzaju, należy przyjąć, że chodzi tu o każdy pojazd, czyli zgodnie z ustawą - Prawo o ruchu drogowym będzie to środek transportu przeznaczony do poruszania się po drodze oraz maszyna lub urządzenie do tego przystosowane (art. 2 pkt 31 PoRD), a nie tylko pojazd silnikowy, samochodowy itp.

Przepisy ustawy - Prawo o ruchu drogowym nie określają formy, w jakiej ma nastąpić odmowa realizacji obowiązku określonego w dyspozycji komentowanego przepisu, ale treść art. 78 ust. 4 PoRD, a konkretnie użyte w przepisie określenie czynności jako "wskazanie" wymaga od zobowiązanych podmiotów aprobującego, pozytywnego zachowania. Dlatego też znamię określone w treści art. 96 § 3 kw może być zrealizowane jedynie wówczas, gdy mamy do czynienia z bezczynnością, zaniechaniem, np.: brakiem odpowiedzi na pismo czy ustnie zadane pytanie, osoby zobowiązanej do wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub użytkowania w oznaczonym czasie. Nie budzi wątpliwości co do kwalifikacji czynu z komentowanego przepisu sytuacja, w której osoba zobowiązana osobiście odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała - popełnia wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Natomiast doręczenie pośrednie, np.: dorosłemu domownikowi, czy zastępcze, np.: pozostawienie pisma w wydziale komunikacji, może rodzić pewne wątpliwości - o ile nie ma innych dowodów - czy wskazane pismo zostało podjęte, odebrane przez zobowiązanego, właściwego do udzielenia odpowiedzi adresata.

Obowiązujące przepisy nie przewidują formy ani wzoru dotyczących odmowy wskazania określonego w dyspozycji komentowanego przepisu, może być więc złożona zarówno na piśmie - nie wymaga dalszej formy dokumentowania,

jak i ustnie, co należy udokumentować; jeżeli okoliczności czynu nie budzą wątpliwości, utrwalenie czynności wyjaśniających można ograniczyć do notatki urzędowej, która powinna zawierać wskazanie rodzaju czynności, czas i miejsce oraz osoby w nich uczestniczące, a także krótki opis czynności i podpis osoby, która ją sporządziła (art. 54 § 3 kpw). Natomiast jeżeli okoliczności komentowanego czynu wzbudzają wątpliwości, wówczas czynność ta powinna zostać utrwalona w formie protokołu przesłuchania ograniczonego do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń osób (art. 54 § 4 kpw) zobowiązanych do udzielenia wskazania określonego w dyspozycji komentowanego przepisu.

Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma charakter indywidualny, a więc może je popełnić jedynie właściciel lub posiadacz pojazdu, zarówno przez działanie (odmowa udzielenia wskazania), jak i zaniechanie działania (brak odpowiedzi na pismo), w sposób umyślny lub nieumyślny, który wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. W obecnym stanie prawnym komentowany przepis wyklucza zastosowanie art. 65 § 2 kw, jak też art. 97 kw i nie pozostaje w zbiegu z żadnym z przepisów. W przypadku gdy sprawca sam popełnia wykroczenie, np.: przekraczając dozwoloną prędkość, a następnie odmawia wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania, to z uwagi na jego prawo do obrony postawiony zarzut będzie dotyczył jedynie wykroczenia z art. 92a kw.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd wziął pod uwagę dyrektywy jej wymiaru z art. 33 kw. Społeczna szkodliwość czynu przypisanego obwinionemu jest znaczna. Przy jej ocenie wzięto pod uwagę, iż obwiniony zlekceważył polecenie uprawnionego organu. Tym samym wykazał się ignorancją w stosunku do nakazów wynikających z przepisów prawa. Na niekorzyść obwinionego przemawia także fakt, iż jako policjant, a więc funkcjonariusz publiczny winien respektować nakazy właściwych organów. Od funkcjonariusza publicznego należy wymagać wyższych standardów moralnych niż od przeciętnego obywatela.

Na podstawie art. 96 § 1 i 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 250 zł za popełniony przez niego czyn. Jej dolegliwość spowoduje, że obwiniony będzie respektował wezwania uprawnionych organów. Sąd przy wymiarze kary grzywny wziął pod uwagę warunki majątkowe i możliwości finansowe obwinionego. Otrzymywane comiesięczne wynagrodzenie z pewnością pozwoli obwinionemu na spłatę orzeczonej wobec niego kary grzywny. Sąd uznał, że kara grzywny wpłynie w sposób wychowawczy na obwinionego, ponadto spełni swoje zadanie w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej oraz spowoduje, iż w przyszłości nie popełni on podobnego wykroczenia.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 1189 kpw oraz art. 627 kpk Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 130 zł.

Sędzia: